

ra pa piše, da obe strani
skušata v pogojih gladne voj-
ne izvelči čim večjo korist
zase na račun arabskih držav,
hodnjih dneh objavila izjav
o socialističnem kongresu
Benetkah.

A. P.

Stališče socialdemokratske levice do socialistične enotnosti in Internacionale

Sprito zadnjih dogodkov v socialističnem taboru je zanimivo stališče socialdemokratske levice do vprašanja vloge socializma v svetu. Zato ponatiskujemo članek »Socialistična enotnost in Internacionala«, ki ga objavila revija »Critica Sociale«.

V zadnjih desetih letih ni bremenila obeh socialističnih strank nikoli večja odgovornost. Ne le socialistično javno mnenje, marveč tudi vse italijanske in mednarodne javnosti menijo pričakujejo od obeh socialističnih kongresov jasne in kategorične odgovore na vprašanja, ki jih je postavil svetovni razvoj mednarodnega položaja. Enotnost ni več sporna. Vsi vedo, da je socialistična enotnost nezadržen proces, ki se bo moral usodno izpolniti. PSI in PSDI sta razumeli in je bolje so razumeli neštet socialisti brez izkaznice, da ni nobena izmed teh dveh strank pred sabo avtonomne in učinkovite politične perspektive. Za PSI je končno izginila vsaka varljiva perspektiva ljudske demokracije; notranji in mednarodni položaj pa ji ne dopušča, da bi sama izražala novo socialistično politiko. PSDI pa ne bi mogla kljub zares bitnim volilnim uspehom zaradi porazov frontistične politike uspešno gasiti integralistične gorenosti, ki tli pod štiri stranski pepelom. Socialistična enotnost je zato za obe stranki vprašanje življenja in smrti.

Zato ni toliko važno vedeti, ali bo do enotnosti prišlo ali ne. Bolj važno je, da imamo o vsebini te enotnosti več vneprej točno določene pojme ter da skušamo doseči glede tega čim večjo učinkovitost in jasnost. Z sedaj moramo namreč iz vsakega glanja idej, ki jih je proces združevanja povzročil, izluščiti odgovore in trajne rešitve krize, v katero je globoko zašel delavski razred.

Glavni odgovor na ta vprašanja morajo dati socialisti na mednarodni ravni. Za socialistično gibanje je nastala možnost odločilne funkcije ravno na mednarodnem tisti. Naša prva dolžnost je, da obveščamo socialistično gibanje, da najde na tem zelo kočljivem področju vrsto odgovornih rešitev. Izbrati ni več med mirom in hladno vojno, marveč med vročo vojno in organiziranim mirom. Res je, da obstajajo v svetu vsi pogoji za mednarodno pomiritev, odkar so narodi razumeli, da bi rodila atomska vojna samo premaganje. Toda najhujša mednarodna izkustva, dramatični dogodki na Madžarskem in na Poljskem kakor tudi ob Sueskem prekopu so nam jasno pokazali, da ne zadostuje atomsko ravnanje, če narodi ne posvetijo vse sile organiziranju miru ter nujnemu in odločnemu iskanju bolj trdnega sistema mednarodnega ravnanja, kot ga nudita nasprotujoči si sili atlanskega in varšavskega pakta. Madžarska je plačala in Poljska bi skoraj morala plačati zelo visoko ceno, da se je dokazalo svetu, da politika mednarodne pomiritve ne mora obstajati v tako imenovanem ženevskem duhu ter da

je za proces demokratizacije v svetovnem svetu nujen pogoj ta, da nov sistem mednarodne varnosti nadomesti sistem hladne vojne. Socialisti vedo, da ni mogoče povratek k hladni vojni, ne da bi potisnili Poljsko in Madžarsko nazaj v stalinizem in ne da bi hkrati naložili zopet kolonialni jarem afriškim in azijskim ljudstvom, ki so pripravljena na vse žrtve, da zagotovijo svojo pravico do narodne neodvisnosti.

Evropa je danes bolj kot kdaj koli ključ bodočnosti. Zato se je odgovornost evropskega socializma postopoma. Socializem je moral celo desetletje delovati v okviru politike nasprotujočih si blokov, ki jo je rodila podla delitev v Yalti. Zato je imel socializem zelo omejene možnosti gibanja in je opravljal kvečjemu nalogo pomirjenalca v mednarodnem doboju med kapitalizmom in stalinizmom, ki je grozil, da bo pogoltnil svet v dokončno krizo. Sedaj so se meje delovanja socializma razširile in njegova sila narašča v Angliji in Nemčiji kakor tudi drugod. Je na oblasti v skandinavskih državah, v Italiji pa išče poti k svoji enotnosti in politični avtonomiji. Toda nobena evropska nacionalna država ne more sama zase nuditi socialistični stranki krepke perspektive za rešitev življenjskih vprašanj lastne notranje in mednarodne politike. Kar se je zgodilo v Franciji, dokazuje, da so socialisti jetniki strah nacionalnih shem in da se ne znojo izmesti iz objema stare konservativne politike. Evropski socializem mora dati korenit odgovor na vprašanja, ki se postavljajo na enak način in v enako nujnostjo v vseh evropskih državah. Prvi izmed teh vprašanj je razorožitev. Samo uresničenje načrta splošne razorožitve lahko omogoči združene Nemčije in ustanovitve neuprtelega pasu, kar je nujen pogoj za ustanovitev združene Evrope in no-

vem varnostnem sistemu, s katerim bodo evropski narodi zagotovili varnost obeh velikih nasprotujočih si sil, ki se borita za politični monopol nad svetom, v tolikšni meri, kolikor bodo zagotovili varnost sami sebi. Ena izmed glavnih nalog evropskega socializma bo torej ustanovitev združene in avtonomne Evrope, ki bo lahko uradila evropski mir na bolj trajnih temeljih in s tem omogočila narodom, da se bodo okoristili z ugodnostmi materialne in moralne razorožitve.

Samo združene države Evrope bodo lahko na novi ravni načele vprašanje odnosov z Afriko in z Azijo, ki niso danes mogoči na podlagi nacionalnih držav. Tesne vezi, ki so se po zasedanju v Kjoenbahu vzpostavile med evropsko in azijsko Internacionalo, bodo dopuščale evropskemu socializmu, katerega vpliv je postal v evropski politiki odločilen, da bodo socialisti nadomestili kolonialistične zastarele odno-

se z afriškimi in azijskimi narodi z ugodnostmi prostovoljno sprejete mednarodne odvisnosti, s čimer bodo prispevali k izboljšanju osrčja, ki je tako gođno za nacionalistično demagogijo kakor za imperialistično izkoriščanje.

Združeni italijanski socialisti bodo morali v prihodnjih mesecih predsej na mednarodnem torišču pokazati, da so sposobni osvoboditi sebe in državo od starih shem politike hladne vojne. Na tej ravni bodo dokazali isto vodilno sposobnost delavskega razreda, ki jo množice nestrojni pričakujejo. Obnovo Socialistična internacionala, ki bo v združeni Evropi, v kateri bo imel socializem odločilno besedo, sposobna zagovarjati organizacijo miru, ustrezno novim zahtevam, ki so dozorele v svetu, je smoter, ki se ne doseže o! danes do jutri. Pri tem pa je važno le to, da hodijo socialisti po pravilni poti. Narodi jih bodo razumeli in jim bodo sledili.

Martine Carol nima miru; sedaj bo nastopila v nekem japonskem filmu v katerem bo igrala vlogo geje.

ZANIMIVA RAZPRAVLJANJA O ODNOSIH MED PLEMENI

Ali bi dali svojo hčer črncu?

V ZDA snemajo film »Otok v soncu«, ki obravnava ljubezen med dvema paroma drugačnih polti in za katerega pričakujejo zlasti na Jugu veliko zgražanje in odpor

Tudi v Hollywoodu so načeli kočljivo vprašanje prok med ljudmi različnih plemen, neki veliki angleški list pa je razpisal glede tega med svojimi čitatelji anketo, v kateri jih je vprašal: »Ali bi dali svojo hčerko za ženo črncu?« Tudi ameriške revije, ki so precej rasistično nastrojene, so začele na naslovnih straneh objavljati sliko lepe črnce Dorothy Dandridge, ki je igra-

la glavno žensko vlogo v filmu »Carmen Jones« in ki jo zaradi njene bujne lepote imenujejo »vroči val«.

Sedaj pa snemajo napet film »Otok v soncu«, ki so ga mnogi F. Zanucka močno pretehtali ameriško javno mnenje. Film namreč načelja vprašanje, ki so se mu doslej v Hollywoodu izogibali, to je vprašanje ljubezni med belimi ženskami in črnci. Z film »Pinkys« je površno načel to vprašanje, toda opisoval je ljubezen belokožca do temnopolte ženske. Film »Otok v soncu« pa obravnava bolj kočljivo vprašanje ljubezni bele dekleta do črnega mladenčca.

Snov za film je vzeta iz romana enakega imena, ki ga je napisal Alec Waugh, ki se je uvrstil med »best-sellerje« v letu 1956. Dejanje se razvija na nekem namišljenem otoku v Britanski zahodni Indiji. Belo deklo se zaljubi v črnca, medtem ko ljubi črnka belo deklo. Dorothy Dandridge igra vlogo črnce, vloga belokožca pa James Mason. Čeprav vsi nasprotujejo njuni ljubezni, zbežita z otoka, da bi se poročila.

Beg omogočita Joan Fontaine in Harry Belafonte, romantični igralce iz filma »Carmen Jones«. Onadva namreč igra vlogo drugega zaljubljenega para. Belo deklo roti svojega prijatelja, naj sledi vzhodu prvega para in naj zbeži z njo. Toda črnce odklanja in pravi: »Nikoli, ne bova mogla biti srečna. Belokožec, ki se poroči z lepo črnc, lahko postane celo zanič; toda belo deklo s črnim možem lahko vzbuja le poniževanje in prezira. Tako različna plemena za vedno prekinje ljubezensko zgodbo dveh mladih ljudi.

Zahuck je dejal, da bo ta film pravi udarec z bičem za milijone Američanov. Le težko je dosegel odobritev cenzorjev, ki so se bali, da bi film imel na južne Američane enak učinek kakor rdeča zastava na črno biko. Zato se pričakuje na film živa reakcija in tudi ne bo manjkalo incidentov in zamer, kjer je neoprostljiva najhuša. Ne le zaplet, marveč tudi posamezne stranske epizode filma bodo za ljudi s stari predsodki nedopustne. Med prizorom velike veselice se namreč vidi, kako generalni guverner pleše s črnc, kar se ni doslej še videlo v ameriških filmih.

James Mason pa je dejal: »Film bi moral svetovati novo zamisel odnosov med raznimi plemeni. Ne daje sicer dokončne sodbe o tem vprašanju, marveč poziva javno mnenje, da ga poglobi. Njegova vrednost je ravno v tem pozivu pametnim ljudem. Ali bodo to »sudistijski sprejeli?« Bojim se, da ga ne bodo dovolili povsod predvajati.

Masonovi dvomi niso pretirni. Čeprav so bile pravice črncev v teoriji priznane z odpravo sužnosti že za časa Lincoln, pa dejansko v južni zvezni državi ZDA nasprotujejo enakopravnosti obeh plemen. Vsi se še spominjajo, kako so se južni belci uprli sodbi vrhovnega sodišča, da se morajo v šole belokožci sprejeti tudi temnopolti študenti. Takrat so morali hodi črnci v šole pod zaščito policije. Ti dogodki odkrivajo vzemirljiv položaj. Vprašanje sožitja med belci in črnci se zelo resno postavlja v ZDA in tudi v Južni Afriki. Črnci napredujejo in v Ameriki jih je okrog 17 milijonov. Z uničevjem vpliva narašča zlasti v umetnosti in glasbi. Razni sociologi pa trdijo, da bodo do hitri črnci belce tudi v trgovini in tehniki.

Seveda javno mnenje držav, ki niso pri tem neposredno prizadete, težko razume razsežnost tega vprašanja in ga sodi samo na podlagi abstraktnih načel. Za časa nasilja, do katerega je prišlo pred nekaj meseci, so se v Angliji zelo

razburili čeprav je Anglija kolonialistična dežela. Angleži pravijo, da je njihova dežela domovina modernih demokratičnih zamisli. Angleški tisk je pisal, da so vsi ljudje enaki, pred zakonom, ker ni mogoče napraviti posebnega zakon za belce in drug zakon za črnce. Ko pa prihajajo v Angliji k stvarnosti, postaja vprašanje bolj zapleteno in kočljivo. Nekateri menijo, da so res vsi ljudje enaki; res pa so med njimi tudi številne razlike glede razumnosti, naravi, navad, zunanosti itd. Ko torej ljudje gledajo na stvar s tega stališča, začnejo zanimati abstraktna načela, kar pač od kriva njihovo hinavščino.

Kot smo že dejali, je napravil neki velik angleški časopis glede tega zanimiv poskus. Ker je dobil več tisoč pisem proti plemenskim diskriminacijam, je vprašal svoje čitatelje, ali bi dali svojo hčerko črncu za ženo. Pri tem je časopis zapisal, da je lahko za vzemati neoporečna stališča s pravne plat, ko se nas določena vprašanja ne tičejo. Toda kako bi se obnašali Angleži, če bi na primer prebivalci črnci namesto v ZDA v Angliji. Rezultati ankete so pokazali,

da je večina čitateljev pošteno in iskreno priznala, da ne bi radi dali svoje hčerke temnopoltemu človeku. Stevilni diskutanti so priznali, da so psihološki in biološki razlike prevelike, da bi se to vprašanje lahko načelno lahkomiselno. Neki bralec je odgovoril: »Črnci niso manj vredni od nas, marveč so različni.

»Zvesta vdova«

Velik pogrebni spreved je spremljal k zadnjemu počitku staro vdovo Anunciato Murillo, ki je pred kratkim umrla na Trinidadu v starosti 108 let. In kje je rekord? Vdova je pred 90 leti pokopala svojega moža in dala na nagrobni spomenik vsake tri naslednje besede: »Od tvoje zveste vdove, ki bo prišla kmalu za teboj.

Pes z diplomatsko imuniteto

Prvi pes, ki ga varuje diplomatska imuniteta, je terier izraelškega veleposlanika v Kanadi. Takole je bil: na cestni je ogrizel dekletko, živno zdravniški so ga obsodili na »gilotino«, takrat pa se je poslanik spomnil, da bi njegovega Kushiha lahko rešila diplomatska imuniteta. Diplomatski poseg je uspel, Kushi bo lahko še dalje grizel.

le malo časa v ravni črti, kajli privlačnost zemlje ji vsi lo posevno smer, katere kot se stalno zmanjšuje tako, da pada naposled navpično na zemljo.

Ce bi letalo nadaljevalo svoj let v ravni črti, namreč da bi se spustilo posevno proti zemlji, bi zletelo nad krogli, tako pa se je njegova hitrost s skoraj na vsakim letom se povečala in preokročila 1400 kilometrov na uro. Naravno je, da je letalo na svoji poti dohitelo svoje izstreljene krogle in se zadržalo varje.

Ali si morete zamisliti, kako bo v prihodnji vojni? Takin

letal bi v zreku na tisoče in budo streljala ne po 4 sekunde, ampak minute in minute, če ne ure. V zraku bi izstreljenih krogel več kakor je česen v Brdih in seveda budo letala padala na zemljo kakor toča.

Pri »gilotini« je razdeljeval naroteno mleko simpatičen Pivčan, ki nam ni nikdar povsil odobro jutro. Ko so se odprla vrata nam je prišel naproti njegov nasmeji, ki so mu sledile vedno iste besede: »Fantje, le bo lustno. Pa ponovno tudi mi besede simpatičnega Pivčana: v prihodnji vojni bo res lušno.

H. P.

SAMOMOR LETAL

Kaj je enakomerno naraščajoča hitrost? Nazorno povedano stoji stvar takole: pes teče okoli drevesa s tako hitrostjo, da pride naposled s svojimi nogami do lastnega repa. Baron Muenchhausen bi te povedal po svoje. On bi izstrelil kroglo s pomočjo Sv. Karla naravnost v miramirski grad, na to bi se spustil v dir in tam nekje pri Cezadu bi ulovil kroglo z golo roko. Nekaj takega je napravil letalec Tom Attridge, ki je poskušal novo orožje s svojim letalom Grumman.

Ko je letel v višini štiri tisoč metrov s hitrostjo tisoč štiri sto kilometrov na uro, se je spustil malo posevno proti tlu in sprožil v stiri sekundah vse štiri dvajsetmilimetrske topove. Ker daje vsak top tisoč izstrelkov na minuto, je bilo izstreljenih v stiri sekundah 256 krogel. Takoj nato je Attridge zmanjšal kot posevnosti in spustil nov ratal. Skoraj istovrstno »preiskava« je dognala, da se letalo ni zaleto v roj pitev, ampak v tri krogle, ki so bile izstreljene malo prej prav iz tega letala. Od treh krogel se je ena zapčila v nos, letala druga v zaščitno sipo in tretja je našla poi skozi odprino za zajemanje zraka naravnost v motor. Na srečo niso bile krogle eksplozivne, kajti v takem primeru bi ne prišel letalec živ na tla.

Ta primer se razlaga takole: Zacetna hitrost izstreljene krogle je približno 1300 metrov na sekundo, ki pa pada zaradi odporosti zraka na 900 metrov. Seveda gre kroglja

letal bi v zreku na tisoče in budo streljala ne po 4 sekunde, ampak minute in minute, če ne ure. V zraku bi izstreljenih krogel več kakor je česen v Brdih in seveda budo letala padala na zemljo kakor toča.

Pri »gilotini« je razdeljeval naroteno mleko simpatičen Pivčan, ki nam ni nikdar povsil odobro jutro. Ko so se odprla vrata nam je prišel naproti njegov nasmeji, ki so mu sledile vedno iste besede: »Fantje, le bo lustno. Pa ponovno tudi mi besede simpatičnega Pivčana: v prihodnji vojni bo res lušno.

H. P.

letal bi v zreku na tisoče in budo streljala ne po 4 sekunde, ampak minute in minute, če ne ure. V zraku bi izstreljenih krogel več kakor je česen v Brdih in seveda budo letala padala na zemljo kakor toča.

Ta primer se razlaga takole: Zacetna hitrost izstreljene krogle je približno 1300 metrov na sekundo, ki pa pada zaradi odporosti zraka na 900 metrov. Seveda gre kroglja

NARAŠČANJE JUGOSLOVANSKE IZVOZNE TRGOVINE

Industrija vodi s 70 odst.

Prvič po vojni je bil v decembru lani uroz enak izvozu, pasiva trgovinske bilance pa se je v lanskem letu zmanjšala za 7 milijard dinarjev

V teh poslednjih treh letih je jugoslovanski izvoz v stalnem porastu. Od 72 milijard dinarjev v letu 1954, se je v letu 1955 dvignil na 77 milijard, lansko leto pa je dosegel najvišjo povojno raven, 87 milijard dinarjev. To naraščanje je najboljši dokaz, da je prenehalo nihanje v izvozu, ki je bilo značilno za povojno razdobje. Gre za posledico preusmeritve v zunanjetrgovinski politiki, kakor tudi za spremembo v strukturi proizvodov in dežel, s katerimi Jugoslavija vrši blagovno izmenjavo.

Razširjač svoje poslovne stike z vzhodnoevropskimi tržišči, zlasti s Sovjetsko zvezo in azijskimi deželami, so se s tem odplele nove perspektive za povečanje blagovne izmenjave, ki so se že pokazale v lanskem letu. Normalizacija gospodarskih odnosov z deželami Vzhoda

ne Evrope in ZSSR se ostvarja tudi na področju zunanje trgovine. Te dežele so zastopane že s 25 odst. v blagovni izmenjavi Jugoslavije z inozemstvom, toda niso še dosegle mesta, ki so ga imele v prvih povojnih letih.

Izmenjava z Vzhodom se ni uravnovešena in vpliva na pasivo v blagovnem prometu, ki se krije z investicijskimi in blagovnimi krediti. Nepoznanje tržišča in prepočasno reagiranje na licitacijske otežitve, plama jugoslovanskih proizvodov na teh ali na drugih tržiščih, kar se odraža tudi na prepočasnem zmanjšanju pasive trgovinske bilance. Ta pasiva, vstevši tudi tristransko gospodarsko pomoč, je zelo velika. Letno se giblje od 30 do 40 milijard dinarjev. Če izvajamo gospodarsko pomoč, se je tedaj pasiva v redni blagovni izmenjavi zmanjšala od 21 milijard v letu 1955 na 14 milijard v letu 1956.

Izboljšanje v trgovinski bilanci izhaja iz dejstva, da se je izvoz v preteklem letu povečal za 20 milijard din, medtem ko se je uvoz povečal le za 9 milijard din. Po dolgem času se je ob koncu lanskega leta uvoz izenačil z izvozom na ravni 12 milijard din. Do sedaj je bil uvoz stalno večji od izvoza. Hkrati pa so v decembru 1956 dosegli največji povprečni mesečni izvoz z večjim izvozom strojev, prevoznih sredstev, električne materialije, proizvodov črne metalurgije in kovinske industrije.

Udeležba industrije v izvozu postaja iz leta v leto večja. To je druga važna značilnost jugoslovanske zunanjetrgovinske izmenjave. V strukturi izvoza odpade okrog 77 odst. na industrijske proizvode. Toda v povečanju jugoslovanskega izvoza v preteklem letu odpade le 9 milijard 600 milijonov dinarjev na industrijske proizvode, pri katerih sodeluje na primer republika Hrvatska z nad 4 milijardami dinarjev, ali s 40 odst. Tako velik odstotek je posledica industrijskega razvoja Hrvatske, ki je na prvem mestu v izvozu ladij, lesa, nafte, nekove in njihovih izdelkov.

V preteklem letu je jugoslovanska industrija sodelovala s 22,4 odst. poljedelstvo z 7,2 odst. gospodarstvo s 7,2 odst. V vrednosti predstavljata to 18 milijard dinarjev industrijskih proizvodov, a le 5 milijard 700 milijonov dinarjev poljedelskih proizvodov. Kljub temu, da je to razmerje ugodno za strukturo izvoza, vendarle še ne ustreza, ker zajema še vedno preveč poljedelskih surovin in polizdelkov, ki so

potrebni jugoslovanskemu notranjemu tržišču zaradi njegove stabilizacije. Zato bo v predvidenem povečanju izvoza v letošnjem letu na 110 milijard dinarjev jugoslovanska industrija zastopala le 72 odst. kar bo prišlo še močnejše do izraza v industrijski bolj razvitih ljudskih republikah. S tem se poudarja tendenca jugoslovanske izvozne politike, ki sili industrijo, da kolje izkorišča svoje svobodne kapacitete, da bi dosegla čim večje proizvodnje namenjeno za izvoz.

Filmski kongres v Ljubljani

LJUBLJANA, 15. — Na kongresu filmskih delavcev Jugoslavije, ki se je začel večer v Ljubljani, so ugotovili, da je bilo v zadnjih dvajsetih letih uporabljenih za razvoj jugoslovanske kinematografije nad dve in pol milijardi dinarjev. Jugoslavija ima danes deset podjetij za proizvodnjo umetniških filmov in številna specializirana podjetja za proizvodnjo dokumentarnih in kratkometražnih filmov. Ta podjetja so do sedaj napravila 60 umetniških, nad 870 dokumentarnih in poučnih filmov in 562 filmskih tednikov. Število kino dvoran se je povečalo po vojni za skoro tisoč, tako da ima Jugoslavija danes nad 1400 kino dvoran. Letu 1955 je domače filme gledalo nad osem milijonov Jugoslovancev. Poleg zastopnikov jugoslovanskih združenj dramskih umetnikov, književnikov, likovnikov in drugih umetnikov prisostvuje kongresu tudi tajnik zveze gledaliških in filmskih umetnikov Poljske Tadeusz Makarszinski.

»Revizor«-opera

Nemec Werner Epp je napisal opero »Revizor«, katere libreto je povzel po istoimenski Gogoljevi komediji. S to opero, ki jo bo dirigiral sam avtor, se bo pričela operna sezona v Schwetzingenu (od 9. maja do 2. junija). Režiral bo Guenther Renuert.

Ugodnejši pogoji za turiste v FLRJ

BEograd, 15. V inozemstvu vladala veliko zanimanje za turistične kraje Jugoslavije. Na osnovi do sedaj sklenjenih pogodb Turistične zveze Jugoslavije pričakujejo, da bo letos obiskalo Jugoslavijo nad 350.000 tujih gostov. Največji obisk pričakujejo iz Nemčije, Francije, Avstrije, Italije, Belgije in Švice. Računa se na obisk ameriških turistov in turistov nekatere vzhodnoevropskih držav, s katerimi se vodijo pogajanja o izmenjavi turistov.

Glavni tajnik Turistične zveze Jugoslavije Ljubo Babić je na današnji tiskovni konferenci obvestil domače in tuje novinarje, da bodo cene penzionov v glavni sezoni nižje za sedem do deset odstotkov, izven sezone pa za petnajst do dvajset odstotkov v primerjavi z lanskimi cenami. Tako bo cena za desetdnevno bivanje z bivališčno takso v sezoni od 22 do 28 dolarjev, izven sezone pa od 19,5 do 25 dolarjev. Cene penzionov v manjših primorskih in planinskih krajih pa bodo še znatno nižje.

Poleg znižanja cen so sprejeli tudi ukrepe za izboljšanje pogojev potovanja in bivanja turistov. Pristojbine za vstopni vizum so znane od 600 na 300 dinarjev. Pristojbine za kolektivne vizume in bivališčne takse so znatno znižane. Uvedli bodo tudi olajšave za potovanje z lastnimi avtomobili, zmanjšanje so železniške in letalske tarife. Povečalo se bo tudi število ladij in avtobusov za potrebe turistov.

Norveška bo izdelovala atomske reaktorje

V Norveški pripravljajo načrte za organizirano proizvodnjo reaktorjev in druge opreme za podjetja, ki bodo proizvajala atomsko energijo. Norveški inštitut za atomsko energijo je sporočil, da so povabili 43 velikih industrijskih podjetij, bank in ladijedelnih družb, naj sodelujejo pri ustanovitvi nove družbe, ki bi proizvajala reaktorje in drugo opremo. Ta družba bi gradila tudi cela podjetja za proizvodnjo jedrske energije.

Prejeli smo

SODOBNA POT. Prosveta na reviji. Glasilo Zveze Svobod in prosvetnih društev Slovenije. — Leto II-1957 — Štev. 2.

Gledališki list Opere SNG v Ljubljani. Giuseppe Verdi, OTELLO. St. 3 1956-57.

Izseljenička riječ, glasilo jugoslovanske skupnosti v Argentini, december 1956.

17. OBRAVNAVA PROCESA MONTESI V BENETKAH

Princ se ne spominja točnega datuma

Tudi včeraj ni prineslo zasliševanje prič nič bistveno novega

Včerajšnja, to je 17. razprava procesa Montesi, je bila predvsem posvečena vprašanju, kako so nastale govorice o Pieru Piccioniju in princu Maurizioju hesenskem, sinu Margarete Savojske, v zvezi s smrtjo Wilma Montesi. Dolgo in dialektično zasliševanje prič pa seveda ni prineslo nič bistveno novega. Seveda je bilo včeraj med obdinstvom zlasti pa med neznim spolom, precej zanimanja za principa hesenskega. Ozračje je postalo nekoliko napeto tudi tedaj, ko je prva prič, novinar dr. Fabrizio Menghini omenil Wilmina strica Giuseppea, toda predsednik ga je prekinil, češ da bo pričal o tem kasneje.

Menghini se je ukvarjal z vsjo zadevo kot sodni kronist lista »Messaggero«. V sodni priči je zvedel, da je baje parizki pristave Capocotta Di Felice, ki so ga aretirali, v zaporu izjavili, da je bilo dekl, s katerim je prišel 9. ali 10. aprila v pristanišče prince Maurizioja hesenskega, Wilma Montesi. Ker je hotel zvesti o tem kaj več, se je obrnil na odvetnika Lupisa, branitelja Uga Montagne. Sestala sta se na Trgu Popolo, kjer sta govorila o marsičem. Ko sta omenila možnost, da je Menghini odvetnik dejal, da si ne more predstavljati, kako bi mogel nasti princ Wilmino truplo osem kilometrov

daleč iz Capocotte v Torvajico. Takrat se je mnogo govorilo o paznikih Capocotti neka gospodična, ki je bila zelo podobna Montesijevi. Na vprašanje istega odvetnika je nato novinar odgovoril, da so se začele širiti govorice o skrivnih Piccionija lele dva tedna kasneje, in sicer v novinarskih krogih.

Ker pa je bil Menghini edini novinar, ki je videl truplo Montesijeve v mrtvašnici, ga je predsednik sodišča vprašal glede tega nekaj podrobnosti. Takrat mu je najbolj padla v oči svežnja Wilminega obraza. Opazil je tudi, da je imela lase še vse zalepljene s peskom. Odločno pa je zanimal, da bi sploh videl Wilmino spodnje hlače, glede česar ga je vprašal odvetnik Cassinelli. Isti odvetnik je tudi skušal obrniti zasliševanje na strica Giuseppea. Tu se je vmešal javni tožilec, ki je hotel zvesti kaj več o odnosih priče dr. Biagietti, ravnatelja tiskarne, v kateri je stric Giuseppe delal v popoldanskih urah. Novinar je tedaj povedal, da je prišel dr. Biagietti

nekega poletnega večera leta 1954 k namestniku ravnatelja »Messaggero« in pripovedoval grozne stvari. Tu pa ga je takoj prekinil predsednik, ki je dejal, da ga bodo glede tega izpraševali s stricem Giuseppeom.

Tedaj se je vmešal odv. Augenti, ki je omenil neki nedavni članek novinarja Menghina v »Messaggero«, v katerem govori o zločinu. Novinar je odvetniku odgovoril, da gre samo za njegove domneve in ne za kaj konkretnega.

Nato je prišla na vrsto žena prince hesenskega, ki je priznala, da je bil v Capocotti, da pa ne ve točno, ali je bilo to 9. ali 10. aprila. V Capocotti je šel z gospodično Elso Cesarini ter ostal tam okrog dve uri. Nato je na predsedniško vprašanje povedal, kako sta bila z gospodično obledena, da je spoznal Piccionija na nekem sprejemu, gospodična Cesarinijevo pa nekaj let prej na Capriju. Zasliševanje prince je trajalo samo 22 minut.

Nato je gospodična Cesarini v glavnem potrdila izjave prince hesenskega in dejala, da je bila z njim samo enkrat v Capocotti. Končno je prišlo še do sojenja med njimi in Ello Innocenti, ki je spoznala v Cesarinijevo gospodično, ki je bila 9. aprila v Montesijevi.

Sledilo je zaslišanje Toma Ruffinija, ki je potrdil omenjeno izjavo njegove svačkinje in dejal, da ga je odvetnik Bellavista res tako nagovarjal. Takrat je dejal, da bodo paznika Lillija takoj izpustili iz zapor, če bo njegova žena Elia govorila resnico, drugače pa da bo Lillia tako dolgo sedel, da »bodo zrasle na njem gobe«. Tudi priča Mario D'Ascanzi ve povedati o nagovarjanju tega odvetnika, ki pa je dejal, da bo vse odpuščeno z amnestijo.

Končno je prišel na vrsto princ hesenski, ki je priznal, da je bil v Capocotti, da pa ne ve točno, ali je bilo to 9. ali 10. aprila. V Capocotti je šel z gospodično Elso Cesarini ter ostal tam okrog dve uri. Nato je na predsedniško vprašanje povedal, kako sta bila z gospodično obledena, da je spoznal Piccionija na nekem sprejemu, gospodična Cesarinijevo pa nekaj let prej na Capriju. Zasliševanje prince je trajalo samo 22 minut.

Nato je gospodična Cesarini v glavnem potrdila izjave prince hesenskega in

